

28.května 2006

První regata poznamenaná mlhou

Hustá mlha poznamenala průběh prvního závodu našich jachtařů v Bretani. Více než 10% startujících jachet skončilo během závodu na útesech.

Prvním závodem, který si jachtaři týmu Atlantik minitransat ke svému vstupu do třídy Classe Mini vybrali, byla 210 námořních mil dlouhá regata Trophée Marie-Agnes Peron, startující z Douarnenez na západě Bretaně.

Trophée Marie-Agnes Peron patří k těm kratším závodům Classe Mini. Nejde však o závod snadný. Zvláště letos byl mimořádně ztížen podmínkami a zvolenou trasou. Po dvě třetiny závodu byla viditelnost menší než 100 metrů, přesto však pořadatelé zvolili trasu mezi souostrovím Glénans a pevninou, tedy vodami plnými útesů, skalisek a mělčin, místy, která se za odlivu ocitají i 6 metrů nad mořskou hladinou.

Závod odstartoval ve čtvrtek 25.května v 16:00. Start byl původně plánován na 14:00, start byl však odložen. Na startu se nakonec z 80 přihlášených jachtařů objevilo 67. I to je však velmi mnoho a na startovní čáře tak byla veliká tlačence. Někteří favorité odstartovali z čela, jiní se drželi více vzadu. Dobře odstartoval i David Křížek na lodi Atlantik FT, Daniel Vodička na CK Fischer, se držel ve středu závodního pole.

Lodě se nedlouho po startu rozdělily do dvou skupin, které se již po hodině závodu začaly ztrácet v husté mlze. Po chvíli se viditelnost snížila na 100 až 150 metrů a i nadále se zhoršovala. Závodníkům začala plavba jedněmi z nejnebezpečnějších vod na světě se zavázanými očima. Jachty se blížily k nebezpečným útesům u nechvalně proslulého mysu Pointe du Raz. Mlhou se šířil jen zvukový signál obeplouvaného majáku. Až ve vzdálenosti 100 metrů se objevili jeho obrysy. Přicházela noc. Z mlhy vypadávalo husté mžení a viditelnost byla téměř nulová. V kterékoli chvíli hrozila srážka. Byla nutná neustálá pozornost, na spánek ani pomyslení. Vítr foukal rychlostí mezi 30 a 40 km/h.

Dalším nebezpečným místem na trase závodu byl průjezd mezi útesy severně od souostroví Glenan. Některé z jachet se do těchto míst řítily s vytaženými spinakery, jiné volily bezpečnější, ale pomalejší variantu bez těchto velikých plachet. David Křížek na Atlantik FT patřil do první skupiny. Vysokou rychlostí vplouval do oblasti mezi třemi majáky, z nichž ani jeden nebyl vidět. Nebyl sám, nedaleko se pohybovala i další ze startujících jachet. Té se však navigace tolik nepovedla, její kapitán ztratil orientaci a byl jednou ze sedmi jachet, která skončila v tomto obtížném závodě na skalách.

Závod pokračoval dlouhým a relativně bezpečným úsekem k ostrovu Ile de Groix. V cestě bylo jen nemnoho mělčin, tedy úsek vhodný ke krátkému odpočinku. Za tímto ostrovem se jachty otáčely zpět. Atlantik FT a CK Fischer se držely ve středu startovního pole. Byl již den, přesto stále téměř nulová dohlednost. Závodníci unavení po probdělé noci začali křížovat proti větru zpět. Až v odpoledních hodinách se mlha částečně zvedla. Ne však na dlouho. Po několika hodinách se znovu viditelnost snížila na minimum. Ve vzdálenosti 100 metrů od majáku, který je normálně vidět na 40 km, se teprve začínalo objevovat jeho světlo. Na lodi Atlantik FT v té chvíli vypověděla službu životně důležitá satelitní navigace GPS. Trvalo dvě hodiny, než se jí podařilo Davidu Křížkovi opět zprovoznit. Další noc bez spánku a chvilkové halucinace se staly normálem.

Startovní pole se přibližovalo ke slavnému majáku Ar-Men, který ukončuje dlouhý úsek smrtelně nebezpečných mělčin. V těchto místech se střetávají vlny se silným proudem a větrem. Vlny se zvedají ze všech směrů. Někdy se zalamují, jindy nikoli. Tvoří se mezi nimi díry zvané „hrnce“. Odtud již následoval relativně jednoduchý úsek k cíli před Douarnenez. David Křížek na lodi Atlantik FT se umístil v první regatě na velmi dobrém 39 místě celkově, Daniel Vodička na CK Fischer na místě 46.

Nyní se závodníci připravují na 700 mil dlouhý závod Minifastnet, který startuje za pár dní a na startu se má objevit dokonce 100 startujících jachet.